

Het Boek Daniël - Honderdnegeenenveertig

Het Mysterie van God Geopenbaard: De vereniging van goddelijkheid en menselijkheid

Jeff Pippenger
2024-03-21

Wij hebben de geschiedenis overwogen die in het veertigste vers van Daniël hoofdstuk elf wordt voorgesteld. Wij richten ons nu op de innerlijke geschiedenislijn binnen het vers, die de geschiedenis van de protestantse hoorn van het beest uit de aarde voorstelt. Wij gebruiken het samenvoegen van Ezechiëls twee stokken in hoofdstuk zevenendertig als referentiepunt om het verborgenheid Gods te identificeren, doordat Christus bij de komst van de derde engel Zijn goddelijkheid met de menselijkheid verbindt. Regel op regel werd de boodschap van de verborgenheid Gods, die Johannes aanwees als tot voltooiing komend tijdens het bazuingeschal van de zevende bazuin, door de apostel Paulus in het bijzonder tot Laodicea gezonden. Het getuigenis van Ezechiël, Johannes en Paulus stemt overeen met dezelfde verborgenheid Gods die werd voorgesteld in de boodschap van Jones en Waggoner in 1888, welke de boodschap aan Laodicea was.

Want ik wil dat gij weet, hoe grote strijd ik voor u heb, en voor hen te Laodicéa, en voor allen die mijn aangezicht in het vlees niet gezien hebben; opdat hun harten vertroost mogen worden, samengevoegd in de liefde, en tot alle rijkdom van de volle verzekerdheid van het verstand, tot erkenning van het geheimenis van God, en van de Vader, en van Christus; in Wie al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn. Kolossenzen 2:1-3.

Het werk der verzoening, van het samenvoegen van de twee stokken van goddelijkheid en menselijkheid, begon toen de derde engel kwam; maar Paulus spreekt over de uiteindelijke en volmaakte vervulling van het samenvoegen van de twee stokken, hetgeen het verborgenheid Gods is. Daarom duidt hij de boodschap aan als de boodschap aan Laodicea, die voor het eerst in 1856 kwam, vervolgens in 1888 werd herhaald, en daarna haar volmaakte vervulling vond op 11 september 2001. Paulus duidt de tempel aan in een tweeledige natuur, toen hij de verborgenheid Gods voorstelde, die voleindigd zou worden bij het bazuingeschal van de zevende bazuin. Hij verdeelt die verborgenheid in een hoofd en een lichaam.

En Hij is het hoofd van het lichaam, namelijk de gemeente; Hij, die het begin is, de eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alles de voorrang zou hebben. Want het heeft de Vader behaagd dat in Hem heel de volheid wonen zou; en dat Hij, vrede gemaakt hebbende door het bloed van Zijn kruis, door Hem alle dingen met Zichzelf verzoenen zou; door Hem, zeg ik, hetzij de dingen die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn. Ook u, die eertijds vervreemd waart en vijanden in uw gezindheid door de boze werken, heeft Hij nu echter verzoend in het lichaam van Zijn vlees door de dood, om u heilig en onberispelijk en onbeschuldigbaar voor Zich te stellen; indien gij tenminste in het geloof blijft, gegrond en vast, en u niet laat afbrengen van de hoop van het evangelie, dat gij gehoord hebt, en dat gepredikt is

aan alle schepselen die onder de hemel zijn; waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben; die mij nu verblijd in mijn lijden voor u, en in mijn vlees aanvul wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van Zijn lichaam, hetwelk de gemeente is; waarvan ik een dienaar geworden ben, overeenkomstig de bediening van God, die mij voor u gegeven is, om het woord van God te vervullen. Kolossenzen 1:18–25.

Christus is het hoofd, dat in alle dingen de voorrang moet hebben, en Zijn gemeente is het lichaam. Samen vertegenwoordigen het hoofd en het lichaam de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid, en tevens wordt nog een ander belangrijk feit aangeduid. De verhouding tussen het hoofd en het lichaam is deze, dat het hoofd de voorrang moet hebben boven het lichaam. Bij de mensheid, die naar Gods beeld geschapen werd, behoren de hogere vermogens (het hoofd) heerschappij te voeren over de lagere vermogens (het lichaam). Samen vormen zij één wezen, of, in de terminologie van de tempel die Johannes moest meten, vertegenwoordigen zij het heilige (de menselijkheid, het lichaam) en het Allerheiligste (de goddelijkheid, het hoofd). Hoe deze twee tot “één stok”, of één lichaam, worden samengevoegd, is het werk van de “verzoen-ing”. Paulus vervolgt:

Waarvan ik een dienaar geworden ben, overeenkomstig de bediening Gods die mij voor u gegeven is, om het woord van God te vervullen; namelijk het geheimenis dat verborgen is geweest van eeuwen en van geslachten, maar nu geopenbaard is aan zijn heiligen: aan wie God heeft willen bekendmaken wat de rijkdom is van de heerlijkheid van dit geheimenis onder de heidenen; hetwelk is Christus in u, de hoop der heerlijkheid: Hem verkondigen wij, terwijl wij ieder mens vermanen en ieder mens onderwijzen in alle wijsheid, opdat wij ieder mens volmaakt zouden voorstellen in Christus Jezus: waartoe ik ook arbeid, terwijl ik strijd overeenkomstig zijn werking, die krachtig in mij werkt. Kolossenzen 1:25–29.

De volmaking van de honderd vierenveertigduizend, die „ieder mens volmaakt in Christus” voorstelt, is het „mysterie van God”, dat de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid is, of, zoals Paulus het verwoordt, „Christus in” de mensheid, „de hoop der heerlijkheid.” In de dagen van het klinken van de Zevende Bazuin wordt dat mysterie volbracht. Wanneer Ezechiël die vereniging aanduidt, gebruikt hij twee stokken, één voor het noordelijke koninkrijk en één voor het zuidelijke koninkrijk, om de symbolische verbinding aan te duiden, die de tempel door het getal „zesenveertig” vertegenwoordigt. De stok van de symbolische verbinding van „zesenveertig” moet worden samengevoegd met de symbolische verbinding van „tweehonderdtwintig.”

Twee honderd twintig is het symbool van goddelijkheid verenigd met menselijkheid. Vanaf de uitgave van de King James Bible in 1611 tot aan de eerste presentatie van Millers boodschap in 1831, en vervolgens de publicatie van de boodschap in 1833 in de Vermont Telegraph, verlopen twee honderd twintig jaren. Millers boodschap was de formalisering van de toename van kennis die uit de Bijbel werd afgeleid, toen het boek Daniël in 1798 werd ontzegd. Op de begindatum van 1611 werd een goddelijk document gepubliceerd, en op de einddatum van 1831 was er een menselijke publicatie, gebaseerd op de goddelijke waarheid die in 1798 werd ontzegd.

Die drie data vertegenwoordigen niet alleen tweehonderdtwintig jaar, maar ook de structuur van het Hebreeuwse woord „Waarheid”, dat wordt gevormd door de eerste, de dertiende en de laatste

letters van het Hebreeuwse alfabet samen te voegen tot het woord „Waarheid”. Een goddelijke publicatie aan het begin en een menselijke publicatie aan het einde, en 1798 vertegenwoordigt een toename van kennis die een klasse van goddeloze personen zou openbaren die die kennis verwierpen, en aldus de dertiende letter vertegenwoordigden, die een symbool van opstand is. Die verbinding van tweehonderdtwintig jaar werd gevestigd in de beweging van de eerste engel, en de beweging van de derde engel verschaft een tweede getuige.

In 1776 werd het goddelijke document, de Onafhankelijkheidsverklaring, gepubliceerd, en tweehonderdtwintig jaar later, in 1996, werd een menselijk document, het tijdschrift *The Time of the End*, gepubliceerd. Het menselijke document was afgeleid van de toename van kennis die in 1989, ten tijde van het einde, werd voortgebracht, welke, evenals in 1798, een opstand voortbracht tegen de goddelijke boodschap die door de Onafhankelijkheidsverklaring wordt voorgesteld. De toename van kennis in 1996 identificeerde de toekomst voor Amerika, wanneer het bij de spoedig komende zondagswet de vrijheid en onafhankelijkheid verliest die het in 1776 had uitgeroepen. Dit verschaft een tweede getuige dat het getal tweehonderdtwintig de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid vertegenwoordigt, en die tweede getuige werd naar voren gebracht met de ondertekening van “Truth”, en werd voorgesteld door een eerste getuige in de geschiedenis van de eerste engel (de eerste), en de tweede getuige in de geschiedenis van de derde engel (de laatste).

1776 markeerde ook het begin van een periode die voorafging aan het werkelijke begin van het beest van de aarde als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie. In die voorbereidingsperiode werd de handtekening van de waarheid opnieuw aangeduid door 1776, dat het begin van de Verenigde Staten markeerde, en 1798, dat het begin van de Verenigde Staten als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie markeerde. In het midden van die geschiedenis van begin en einde markeerde 1789 de middelste letter, toen dertien koloniën de Grondwet ratificeerden. Elk van de drie data vertegenwoordigt het „spreken” van de Verenigde Staten: met de Onafhankelijkheidsverklaring in 1776, de Grondwet in 1789 en de Alien and Sedition Acts in 1798. Die geschiedenis omvat tweeëntwintig jaar, wat een tiende of een tiende deel van tweehonderdtwintig is, en vertegenwoordigt daarom ook een symbool van de vereniging van Goddelijkheid met menselijkheid.

Het stelt de geschiedenis voor van het beest uit de aarde, dat wordt afgebeeld als beginnend als een lam (goddelijkheid) en eindigend als een draak (menselijkheid). 1776 vangt aan met de Onafhankelijkheidsverklaring, die de goddelijkheid markeert, en de Alien and Sedition Acts vertegenwoordigen de menselijkheid; en in die tweeëntwintig jaren die voorafgingen aan het begin van de heerschappij van het beest uit de aarde als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie, wordt de overgang van het lam naar de draak getypeerd.

Het begin van de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren van oordeel over het zuidelijke koninkrijk Juda is verbonden met het begin van de tweeduizend driehonderd jaren van Daniël, hoofdstuk acht, vers veertien. Het vertreden van het heiligdom en het heil in Juda begon in 677 v.Chr., en de profetie van tweeduizend driehonderd jaar begon tweehonderd twintig jaar later, in 457 v.Chr. De staf van het zuidelijke koninkrijk Juda is door het symbool van zesenzeventig verbonden met het noordelijke koninkrijk, en is ook met de tweeduizend driehonderd jaren verbonden door de

verbinding van tweehonderd twintig.

Paulus verklaarde de dienaar van de bedeling Gods te zijn, en omschreef vervolgens de bedeling waarvan hij een dienaar was als het geheimenis Gods, namelijk Christus in u, de hoop der heerlijkheid. Verder gaat hij op deze waarheid in wanneer hij aan Timotheüs schrijft.

En buiten alle tegenspraak groot is de verborgenheid der godzaligheid: God is geopenbaard in het vlees, gerechtvaardigd in de Geest, gezien door de engelen, gepredikt onder de heidenen, geloofd in de wereld, opgenomen in heerlijkheid. 1 Timótheüs 3:16.

Paulus zegt hier dat het geheimenis van de godsvrucht God is, geopenbaard in het vlees. God is het Hoofd, en het vlees is het lichaam. Het geheimenis van de godsvrucht is Christus in de gelovige; het is de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid. Paulus gebruikt ook de metafoor van het huwelijk, evenals Hosea.

Want wij zijn leden van zijn lichaam, van zijn vlees en van zijn beenderen. Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn. Dit geheimenis is groot; maar ik spreek met het oog op Christus en de gemeente. Efeziërs 5:30–32.

In hoofdstuk zevenendertig, wanneer Ezechiël het verbond van de laatste dagen aanduidt, dat het vernieuwde verbond is met hen die worden aangeduid als de honderdvierenveertigduizend, geeft hij een illustratie van het samenvoegen van twee stokken. Die twee stokken omvatten, regel op regel, de huwelijksmetafoor van Hosea en Paulus. Toen zij samengevoegd waren, zouden zij niet langer twee volken zijn, maar voor eeuwig één volk.

En Ik zal hen maken tot één volk in het land, op de bergen Israëls; en één koning zal over hen allen koning zijn; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch ooit meer verdeeld worden in twee koninkrijken. Ook zullen zij zich niet meer verontreinigen met hun afgoden, noch met hun gruwelijke dingen, noch met enige van hun overtredingen; maar Ik zal hen verlossen uit al hun woonplaatsen, waarin zij gezondigd hebben, en zal hen reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn. Ezechiël 37:22, 23.

Het samengevoegd worden in Ezechiël duidt aan wanneer zij niet langer verdeeld zijn, noch nog langer zondigen, wanneer zij gereinigd zijn, en wanneer God hun enige God is en zij slechts één koning hebben. Op 22 oktober kwam de Boodschapper van het Verbond plotseling tot de tempel om Zijn volk te “reinigen”. Hij kwam om een koninkrijk te ontvangen, waarvan het volk volgens Petrus toen een koninkrijk van priesters en koningen zou zijn. Op die datum kwam ook de bruidegom tot het huwelijk, hetgeen het geheimenis is dat Paulus en Hosea aanduiden, dat de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid voorstelt. Johannes duidt aan dat het geheimenis, dat Paulus aanduidt als “Christus in u, de hoop der heerlijkheid,” voleindigd zou worden in de dagen van het bazuingeschal van de zevende engel.

Maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij zal beginnen te bazuinen, zal het geheimenis van God voleindigd worden, zoals Hij aan Zijn dienstknechten, de profeten, heeft verkondigd. Openbaring 10:7.

De zevende engel is het derde wee, dat op 11 september 2001 kwam. De zevende engel begon te bazuinen toen de derde engel in de geschiedenis van 1844 kwam, en daarna voortgaand; maar de opstand van 1863 verhinderde dat het werk werd voltooid. De derde engel kwam en de zevende bazuin begon opnieuw te klinken op 11 september 2001, en ditmaal moet het „mysterie van God” „voltooid” worden. Dat „mysterie” is de verbinding van goddelijkheid met menselijkheid, die de honderdvierenveertigduizend voortbrengt, die vervolgens Gods banier en leger worden. Om deze reden begint hoofdstuk zevenendertig van Ezechiël ermee dat Ezechiël naar een dal van dode, dorre beenderen wordt gebracht. Die beenderen vertegenwoordigen het Laodiceïsche adventisme op 11 september 2001, en om deze reden richt Paulus zijn evangelie van het mysterie van God tot de Laodiceeërs.

Want ik wil dat gij weet, hoe groot de strijd is die ik voer voor u, en voor hen te Laodicea, en voor allen die mijn aangezicht in het vlees niet hebben gezien; opdat hun harten vertroost mogen worden, samengevoegd in de liefde, en tot alle rijkdom van de volle verzekerdheid van het verstand, tot erkenning van het verborgenheid van God, en van de Vader, en van Christus; in Wie al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn. Kolossenzen 2:1-3.

Dit is ook de beschrijving die zuster White in verband brengt met de dorre doodsbeenderen van Ezechiël.

„Maar niet alleen is dit beeld van de dorre beenderen van toepassing op de wereld, maar ook op hen die met groot licht zijn gezegend; want ook zij zijn als de geraamten van het dal. Zij hebben de gedaante van mensen, het raamwerk van het lichaam; maar zij hebben geen geestelijk leven. Doch de gelijkenis laat de dorre beenderen niet slechts aaneengevoegd als mensengestalten; want het is niet voldoende dat er symmetrie van ledematen en trekken is. De levensadem moet de lichamen bezielen, opdat zij rechtop kunnen staan en tot werkzaamheid komen. Deze beenderen stellen het huis Israëls voor, de gemeente Gods, en de hoop van de gemeente is de bezielende invloed van de Heilige Geest. De Heere moet op de dorre beenderen blazen, opdat zij leven.”

“De Geest van God moet, met Zijn levendmakende kracht, in elke menselijke werker zijn, opdat elke geestelijke spier en pees in werking zij. Zonder de Heilige Geest, zonder de adem van God, is er traagheid van het geweten, verlies van geestelijk leven. Velen die zonder geestelijk leven zijn, hebben hun namen op de kerkregisters, maar zij zijn niet geschreven in het boek des levens van het Lam. Zij mogen zich bij de kerk hebben aangesloten, maar zij zijn niet met de Heere verenigd. Zij kunnen ijverig zijn in de vervulling van een bepaalde reeks plichten, en als levende mensen worden beschouwd; maar velen behoren tot hen die ‘den naam hebben dat gij leeft, en gij zijt dood.’”

“Tenzij er een oprechte bekering van de ziel tot God is; tenzij de levensadem van God de ziel levend maakt tot het geestelijk leven; tenzij de belijders van de waarheid worden bewogen door een uit de hemel geboren beginsel, zijn zij niet geboren uit het onvergankelijke zaad, dat leeft en blijft in eeuwigheid. Tenzij zij vertrouwen op de gerechtigheid van Christus als hun enige zekerheid; tenzij zij Zijn karakter navolgen, arbeiden in Zijn geest, zijn zij naakt, hebben zij het kleed van Zijn gerechtigheid niet aan. De doden worden dikwijls voor de levenden

gehouden; want zij die uitwerken wat zij naar hun eigen denkbeelden zaligheid noemen, hebben God niet in zich werkzaam om te willen en te werken naar Zijn welbehagen.”

„Deze klasse wordt treffend voorgesteld door het dal van dorre beenderen dat Ezechiël in een visioen zag.” Review and Herald, 17 januari 1893.

De Laodiceaanse boodschap werd voor het eerst aan het adventisme gepresenteerd in 1856, juist in het jaar waarin de Heer het voortschrijdende licht van de „zeven tijden” van Leviticus, hoofdstuk zesentwintig, opende. De boodschap van 1856, bestaande uit een innerlijke boodschap die opriep tot bekering, en een uiterlijke profetische boodschap, werd in 1863 verworpen. De Laodiceaanse boodschap van het geheimenis van „Christus in u, de hoop der heerlijkheid”, werd in 1888 herhaald door ouderlingen Jones en Waggoner, en ook die boodschap werd door zuster White aangeduid als de boodschap aan Laodicea.

Regel op regel begint Ezechiël, hoofdstuk zevenendertig, met Ezechiël die geestelijk wordt overgebracht naar 11 september 2001, waar hem een gezicht wordt gegeven op het Laodiceïsche Adventisme, dat dood is in zonden en overtredingen. Hem wordt opgedragen twee onderscheiden profetische boodschappen te brengen. De eerste brengt een samenvoeging teweeg, maar de lichamen zijn nog steeds dood. De tweede profetie roept ertoe op dat de boodschap van de „vier winden” leven in de beenderen blaast. De boodschap van de vier winden is de verzegelingsboodschap van de honderd vierenveertigduizend, die vier engelen aanwijst die de vier winden vasthouden. Zuster White duidt die vier winden aan als een „toornig paard”, dat tracht los te breken, want het wordt tegengehouden. Het toornige paard van de islam tracht los te breken en dood en verwoesting op zijn weg te brengen, zoals het deed op 11 september 2001, en het zal opnieuw worden losgelaten bij de spoedig komende zondagswet.

Die boodschap brengt de dode lichamen tot een verenigd leger dat op zijn voeten staat. Dat verenigde leger wordt op de been gebracht als antwoord op de boodschap van de zevende engel, want in de dagen van het bazuïngeschal van de zevende engel zal het geheimenis van het huwelijk van de honderd vierenveertigduizend met Christus volbracht worden.

Dan wordt aan Ezechiël het samenvoegen van twee stokken getoond, die tot één natie worden. Die twee stokken zijn het noordelijke koninkrijk van Israël en het zuidelijke koninkrijk van Juda, die aan het einde van hun wederzijdse verstrooiingsperioden van tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar tot één natie worden samengevoegd. Hun gemeenschappelijke voleinding brengt een geestelijke tempel voort, voorgesteld door de zesenvestig jaar aan het begin en aan het einde van de wederzijdse verstrooiingstijden.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„En zij stonden vroeg in de morgen op en trokken uit naar de woestijn van Tekoa; en terwijl zij uittrokken, stond Josafat op en zei: Hoor mij, o Juda, en gij inwoners van Jeruzalem; geloof in de HEERE, uw God, zo zult gij bevestigd worden; gelooft Zijn profeten, zo zult gij voorspoedig zijn. 2 Kronieken 20:20.”

„Geloof in de HEERE, uw God, zo zult gij bevestigd worden; geloof in zijn profeten, zo zult gij voorspoedig zijn.”

“Jesaja 8:20. ‘Tot de wet en tot de getuigenis; indien zij niet spreken overeenkomstig dit woord, dan is het omdat er geen licht in hen is.’”

“Twee teksten worden hier aan Gods volk voorgehouden: twee voorwaarden voor voorspoed. De wet, gesproken door Jehovah zelf, en de geest der profetie, zijn de twee bronnen van wijsheid om Zijn volk in elke ervaring te leiden. Deuteronomium 4:6. ‘Dit is uw wijsheid en uw verstand voor de ogen der volken, die zullen zeggen: Zeker, dit grote volk is een wijs en verstandig volk.’”

“De wet van God en de Geest der Profetie gaan hand in hand om de gemeente te leiden en raad te geven, en telkens wanneer de gemeente dit heeft erkend door Zijn wet te gehoorzamen, is de geest der profetie gezonden om haar te leiden op de weg der waarheid.

„Openbaring 12:17. ‘En de draak werd toornig op de vrouw en ging heen om oorlog te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus Christus hebben.’ Deze profetie wijst duidelijk erop dat de overblijfselgemeente God in Zijn wet zal erkennen en de profetische gave zal bezitten. Gehoorzaamheid aan de wet van God en de geest der profetie hebben altijd het ware volk van God onderscheiden, en de toets wordt gewoonlijk gegeven op hedendaagse manifestaties.

In de dagen van Jeremia hadden de mensen geen moeite met de boodschap van Mozes, Elia of Elisa, maar zij trokken de boodschap die van God tot Jeremia gezonden was in twijfel en schoven haar terzijde, totdat haar kracht en werking verspild waren en er geen ander middel meer overbleef dan dat God hen in gevangenschap wegvoerde.

“Evenzo hadden de mensen in de dagen van Christus geleerd dat de boodschap van Jeremia waar was, en zij overtuigden zichzelf ervan te geloven dat zij, indien zij in de dagen van hun vaders hadden geleefd, zijn boodschap zouden hebben aanvaard, terwijl zij tegelijk de boodschap van Christus verwierpen, van wie alle profeten hadden geschreven.

“Toen de boodschap van de derde engel in de wereld opkwam, die de wet van God in haar volheid en kracht aan de kerk moet openbaren, werd ook de profetische gave terstond hersteld. Deze gave heeft een zeer vooraanstaande rol vervuld in de ontwikkeling en de voortgang van deze boodschap.

„Wanneer er meningsverschillen zijn ontstaan met betrekking tot de uitleg van de Schrift en methoden van arbeid, die erop berekend waren het geloof van de gelovigen in de boodschap te ondermijnen en verdeeldheid in het werk teweeg te brengen, heeft de geest der profetie altijd licht op de situatie geworpen. Zij heeft altijd eenheid van denken en harmonie van handelen gebracht aan het lichaam der gelovigen. In elke crisis die zich heeft voorgedaan in de ontwikkeling van de boodschap en de groei van het werk, hebben zij die standvastig zijn gebleven aan de zijde van de wet van God en het licht van de Geest der profetie, gezegevierd, en het werk is in hun handen voorspoedig geweest.” Loma Linda Messages, 34.